

scura & nihil significantia vocabula reponunt, & longe incertiore dimittunt interrogantem, quam antea fuerat.

§. VI. Vitæ, mortis, animæ, spectri, virtutum vitiorumque nomina, toto die in communi vita usurpari audimus, sed plerumque fere nullæ aut certe confusæ ideæ hisce subjectæ sunt vocabulis. Neque vulgus alia ratione has similesque voces edit, quam quod alios ita loquentes audiverit, veluti cæci nati, qui de coloribus inter se colloqui sustinent, quorum forte nomina & observationes ex aliis didicerint. Quæ imperfectiones tam late patent, ut si homines tum demum loqui tenerentur, cum certas sibi ideas formasent, maximam vitæ partem silentio essent transacturi.

§. VII. Hujus mali causa derivanda est a primis incunabulis, ex modo quo vocabula communiter addiscimus. Antequam enim res consideramus, & ideæ quarum signa voces sunt, nobis innotuere, sonos crepare assuescimus, plurimisque nominibus memoriam opplemus. Accedente deinde præjudicata opinione, nomine noto rem ipsam quoque notam esse, pauci succedentibus annis quicquam ulterius exquirunt, aut de propria vocum significatione solliciti sunt.

§. VIII. Hinc etiam illi, qui eruditionis gloriam præ cæteris aucupantur, difficulter sibi persuadent, in sermonibus suis latere aliquid vitii, quod emendationem postulet. Sunt enim nonnulli, qui obscuris terminis & certis quibusdam locutionibus eruditionem metiuntur, adeo ut qui ab illis paululum discedit juris humani divinique regulas violasse censeatur. Hoc fœdæ servitutis jugum qui sustinent, præpostera diligentia consuetos terminos sibi familiares reddunt, illisque quotidie utuntur, ut tandem existiment se eos probe intelligere, & pro genuinis vocibus habeant.